

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FORTUNE, CARLEY

Vara asta va fi altfel / Carley Fortune. - București :
Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-283-0

821.111

Traducător: **Elena Macoviciuc**
Redactor: **Roxana Nacu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

This Summer Will Be Different

Copyright © 2024 by Carley Fortune
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

**CARLEY
FORTUNE**

*Vara
asta va fi
altfel*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

PROLOG

Vara, cu cinci ani în urmă

M-am oprit să admir priveliștea, ferindu-mi ochii de soare. Apa care strălucea ca safirul sub stâncile ruginii. Țărnul presărat cu alge încâlcite. Restaurantul din lemn. Capcanele pentru homari. Bărbatul în cizme de cauciuc.

Mirosul sărat al mării mi-a umplut nările și zgomotul unei bărci de pescuit mi-a gădilat auzul. Briza mi-a lipit rochia de gambe și am zâmbit. Exact așa îmi imaginasem c-o să fie prima mea vacanță pe Insula Prințului Edward, cu excepția unui detaliu important. Bridget nu era cu mine, pentru că pierduse avionul, însă eu eram aici. Și mi-era foame.

Când am intrat în Shack Malpeque, mi-a luat puțin să mă obișnuiesc cu întunericul. Imediat mi-a atras atenția fata care purta codițe roșii artificiale, o pălărie de pai și stătea la masa de lângă fereastră. Aceasta a profitat de neatenția fratelui ei mai mare, care îi urmărea pe fermierii de midii la lucru, și i-a luat un cartof prăjit din farfurie. L-a băgat în gură și m-a văzut c-o priveam, moment în care i-am făcut semn s-o țină tot așa.

— Problemele tale vor părea neînsemnate după ce o să ajungem pe insulă.

Asta mi-a promis Bridget ieri, cât stăteam întinsă pe teigheaua din bucătărie, în apartamentul nostru, cu fruntea lipită de granit, și ea mă mângâia pe spate.

— Nu-i asculta pe părinții tăi. O să te descurci, Bee.

Bridget nu mi-a folosit niciodată numele din buletin. Cei mai mulți din viața mea îmi spuneau Lucy Ashby, cu excepția prietenei mele celei mai bune. Pentru Bridget, eram Bee.

M-am așezat la intrare, lângă standul hostessei și un semn pictat pe care scria DĂ IAMA ÎN STRIDIIL. Mirosul înțepător de oțet de malț care plutea în aer m-a făcut să salivez. Mesele de lemn erau pline și nimeni nu părea că s-ar pregăti să ceară nota. Nimerisem fix genul ăla de zi.

Tocmai când mă pregăteam să plec, o chelneriță cu păr alb și trei farfurii cu homar pe un singur braț mi-a spus:

— Așază-te la bar, drăguțo.

Când m-am întors, am văzut un rând de scaune înalte goale chiar în spatele meu.

Și pe el.

Stătea de cealaltă parte a teighelei, cu capul plecat, desfăcând stridii. La fiecare mișcare, tricoul alb mulat se umfla pe mușchii de pe brațe și umeri. Părul lui avea o nuanță mai închisă decât al meu, un șaten ciocolatiu intens, și era des și ondulat. Era destul de scurt cât să nu-i intre în ochi, dar destul de lung cât să fie ciufulit și să-i cadă peste frunte. Primul instinct a fost să-mi înfig degetele în el.

I-am admirat antebrațele, care s-au încordat când a înfipt un cuțit cu mâner de lemn într-o stridie. Am văzut cum a desfăcut-o cu o mișcare rapidă din încheietură. Apoi a șters lama pe un prosop împăturit, a trecut-o prin

mijlocul stridiei și a aruncat partea de sus. După ce a mai mânuit cuțitul puțin, a pus stridia pe gheață.

Când m-am apropiat, și-a curățat lama din nou. În loc să desfacă următoarea stridie, s-a oprit și m-a privit.

În momentul ăla era să mă împiedic. Ochiul lui avea cea mai captivantă nuanță de albastru glaciuar, care contrasta cu bronzul lui intens. Avea o gropiță în bărbie. Nu se bărbierise de cel puțin două zile, iar fața lui era un exemplu de contraste. Maxilar puternic. Buze catife-late, de un roz pal, cea de jos mai plină. Ochi luminoși, încadrați de gene negre.

Mi-a susținut privirea pentru mai puțin de o secundă. Eu l-am văzut, el m-a văzut și în acea fracțiune de secundă, între noi s-a întâmplat ceva.

Am simțit o familiaritate. O nevoie. O dorință.

Electricitate.

Pulsul mi-a luat-o razna, răsunându-mi în urechi. Toată povara îngrijorării, fricii și rușinii pe care o purtasem de când le-am spus părinților de demisie mi-a alunecat de pe umeri, ca mătasea.

S-a întors la treabă și nu m-a băgat în seamă când mi-am tras un scaun, ca să mă așez la bar. I-am privit mâinile în timp ce desfăcea stridiile una după alta, cu o viteză incredibilă. A desfăcut o duzină și a pus o tavă la capătul barului.

Apoi s-a uitat direct la mine și, pentru o clipă, doar ne-am holbat unul la celălalt. Privirea lui părea să ascundă ceva, o anumită precauție. Pentru o secundă, am văzut un licăr de tristețe, dar tocmai când mă întrebam care ar fi putut fi motivul ei, a și dispărut. De aproape, am văzut că irisul de la ochiul drept avea o pată mică, maronie, chiar sub pupilă. Un defect mic și perfect. Deodată, nu mai era așa tragic că Bridget pierduse avionul. Fusese

voia destinului. Tipul ăsta era, fără doar și poate, cel mai sexy bărbat pe care-l văzusem vreodată.

— Ți-e foame? m-a întrebat.

— Mor de foame.

Mi s-a părut că i-am văzut un zâmbet tresărindu-i pe buze.

— De unde ești?

Vocea lui era adâncă și aspră, ca scoarța de mesteacăn.

Avea un accent mai puternic decât al lui Bridget.

— De unde știi că nu sunt de aici?

S-a uitat din nou în ochii mei și am simțit același schimb între noi, ca o descărcare electrică. S-a uitat la părul meu – care e șaten arămiu și împletit într-o coroană în jurul capului. Apoi mi-a privit mirat hainele. Când mi-am pregătit garderoba de vacanță, mi s-a părut că rochia era suficient de pastorală ca să se potrivească cu locul ăsta. Era largă, fără umeri și în carouri roșu cu alb. În stilul lui Anne Shirley, doar că versiunea modernă. Însă poate că exagerasem cu mânecile bufante.

A ridicat un umăr, gest care mi s-a părut familiar.

— Majoritatea localnicilor nu se îmbracă cu fețe de masă, a zis el sec, în timp ce chelnerița s-a strecurat în spatele lui și l-a bătut pe umăr.

M-am încruntat și mi-am trecut mâna peste material, apoi mi-am aranjat decolteul.

A ridicat încă o stridie și, după ce a desfăcut-o, a continuat:

— Dar e o față de masă drăguță.

— Sper, pentru că fața asta de masă mi-a făcut o gaură în cont.

— Nu-l asculta, drăguțo, a spus chelnerița în timp ce a luat cele două tăvi cu eglefin pane din bucătărie. Și-a ieșit din mână. Are impresia că ochii ăia îl scot din orice situație. Îi tot spun că femeile apreciază manierele, de fapt.

Am râs și, în secunda aia, s-a uitat la mine. Am simțit din nou conexiunea de mai devreme, un fior care mi-a străbătut spatele.

— Așa e? Asta apreciază femeile? Manierele?

Vocea lui era joasă, mângâindu-mă pe claviculă și pe umeri.

Mi-era cunoscut tonul. Flirta. Era mai subtil decât eram obișnuită. Lipseau replica evidentă de agățat și atitudinea încrezătoare că nu va fi respins. Dar invitația la joacă era acolo. Replica de deschidere a unui partener de scenă într-o improvizație. Asta puteam să fac. Știam să flirtez. Ba eram chiar bună la asta. Când a zâmbit, am simțit furnicături în buze.

— Nu știu alte femei cum sunt, dar eu aș aprecia un meniu. Te rog, i-am spus, apropiindu-mă.

— Mi se pare corect.

Și cu toate astea, nu mi-a făcut pe plac. A ras o bucată de hrean proaspăt, al cărui miros mi-a gădilat nasul, peste două bucăți de lămâie aflate în mijlocul unui cerc de stridii. Apoi a pus farfuria și o sticlă de sos picant în fața mea. Șase stridii Malpeque minunate.

— Sunt din partea mea.

— Serios?

A făcut câțiva pași în spatele barului. Purta blugi din denim închis la culoare, cu manșetă, și încălțăminte Vans cu imprimeu de șah. I-am privit bicepsii când a turnat o bere într-o halbă pe care mi-a pus-o în față.

— Poftim...

A așteptat.

— Lucy.

— Poftim, Lucy.

— Mulțumesc...

Am arătat spre el.

S-a șters pe un prosop, fără să-și mute privirea de la mine, de parcă trebuia să ia o decizie înainte să-mi răspundă.

— Felix, a zis el după o clipă.

— Felix, de obicei nu beau bere.

— E bere din afine, făcută aici pe insulă. Gust-o.

L-am ascultat. Era rece și puțin înțepătoare.

Apoi am pus halba pe masă.

— Mulțumesc. Și ai avut dreptate mai devreme, nu sunt de aici. Trăiesc în Toronto, am zis, luând o stridie.

— Toronto, a repetat el cu accent și a încuviințat din cap o dată, solemn. Îmi pare rău pentru asta.

— Nu e cazul, i-am spus eu zâmbind. Îmi place. Cel puțin în majoritatea timpului. Ai fost acolo?

— O singură dată. Am stat doar o noapte, dar mi-a ajuns.

Am încuviințat, pentru că-l înțelegeam perfect. Toronto era genul de oraș care te cucerea în timp și, chiar dacă locuiam acolo de șapte ani, nu eram sigură că eram complet cucerită. Am pus niște hrean peste stridie, am stors lămâia și am ridicat-o spre Felix, după care am dat-o pe gât, cu ochii închiși. Gustul de sare proaspătă de ocean mi-a inundat limba și a declanșat o amintire.

Bridget și cu mine, în apartamentul nostru, toamna trecută. Tocmai ne mutaserăm împreună și am petrecut weekendul despachetând și evaluând totul. Cum se potriveau lucrurile noastre? Cum ne potriveam noi? Deja

duminică seară, am ajuns la concluzia că aveam două deschizătoare de conserve, nicio masă de cafea, un pat futon cu un cadru dureros de incomod și destule lumânările de la IKEA cât să ne ajungă pentru restul vieții.

Eram acoperite de praf și stăteam întinse pe jos, când Bridget s-a ridicat și a patinat până în bucătărie în șosete, ca să scoată din frigider o cutie de stridii Malpeque PEI. Bridget era una dintre foarte puținele tinere de douăzeci și ceva de ani care aveau propriul lor cuțit de desfăcut stridii, dar eu nu mai mâncasem așa ceva până atunci. Cuțitul se pierduse în haosul de ziare, folie de împachetat și cartoane, așa că a folosit o șurubelniță să deschidă stridiile și s-a înroșit de la efort.

— Dac-o să-i cunoști vreodată pe ai mei, promițe-mi că n-o să le spui ce treabă de doi bani fac acum.

Eram prietene de un an și, în afară de mătușa mea, era deja persoana pe care o prețuiam cel mai mult pe lume. Însă în noaptea aia, am simțit ceva mai multă iubire decât de obicei față de Bridget.

Ar trebui să fie și ea aici, la prima mea degustare de stridii pe insulă. Tocmai ce o văzusem în dimineața aia, dar dintr-odată, m-a cuprins așa un dor de ea, că mi s-a pus un nod în gât.

Când am deschis ochii, Felix mă fixa cu privirea. Aș fi putut să jur că-am văzut o urmă de durere în ochii lui, o melancolie care plutea dincolo de suprafață. Dar aceasta a dispărut din nou și el mi-a zâmbit.

— E bună?

— Foarte.

M-am foit pe scaun, așezându-mă picior peste picior. Am simțit că obrazii începeau să-mi ia foc. Intensitatea emoțiilor era vizibilă pe pieptul meu, când o nuanță de roșu aprins mi-a apărut între sâni și s-a întins pe gât.

Privirea lui Felix a coborât spre cele trei alunite de sub claviculă.

— Ce te aduce pe insulă?

— O călătorie a fetelor.

Fusese ideea lui Bridget. Aveam să le spun părinților mei că demisionasem din postul de PR, apoi aveam să mergem în vacanță în casa familiei ei de pe insulă. Două săptămâni de stridii, nisip și mare. Două săptămâni de relaxare, fără nicio grijă. Părea c-am ajuns la un nou nivel al relației noastre. Eram colege de apartament de un an și prietene de doi, dar niciodată nu cunoști pe cineva cu adevărat până nu-i cunoști familia. Și abia așteptam să-i cunosc familia lui Bridget. Era cea mai încrezătoare, capabilă și sufletistă persoană pe care o cunoșteam și voiam să văd ce anume o modelase să devină așa.

Felix a arătat spre scaunele goale de lângă mine.

— Ți-ai pierdut prietena pe drum?

Părinții lui Bridget își vizitau niște prieteni în Nova Scotia până săptămână viitoare, iar fratele ei mai mic nu-i răspunsese la mesajele care-l anunțau despre sosirea mea solo și nici la telefon. Așa că acum trebuia să merg acasă la ei și să intru de una singură.

— Ocolești casa și o iei spre verandă. O să găsești o cheie sub broasca din ceramică.

Astea au fost indicațiile lui Bridget.

Nu suportam să stau singură, la fel cum nu suportam nici să stau locului. Nu voiam să-mi petrec toată ziua prin casa familiei Clark, pentru c-aș fi auzit răsunând în liniște doar nemulțumirea părinților mei. Am condus mașina închiriată de la aeroportul din Charlottetown până la Shack Malpeque.

— Prietena mea o să vină mâine, am spus, susținându-i privirea lui Felix.

A procesat informația, cu capul înclinat și fără să-și mute ochii de la mine. Apoi și-a luat cuțitul și l-am privit cum a desfăcut trei duzini de stridii în doar câteva minute, mâinile lui mișcându-se cu o viteză impresionantă. Începeam să cred că-l citisem greșit, moment în care a vorbit, privindu-mă pe sub gene.

— Ai planuri înainte de sosirea prietenei tale?

Poate a vorbit berea în locul meu sau eram amețită pentru că eram într-un loc nou, dar de obicei nu eram atât de directă și atât de sigură în legătură cu ce voiam.

— Nu. Sunt larg deschisă.

Pupilele i s-au dilatat și apoi a înjurat, iar în secunda următoare un șuvoi de sânge îi curgea pe braț. Am luat câteva șervețele și m-am dus repede spre el, ocolind barul.

— Ești bine?

Și-a ridicat mâna de pe rana de la încheietura stângă și am acoperit-o cu șervețele.

— Cred că ai nevoie de cusături.

— E doar o zgârietură.

M-am apropiat, ținându-l de braț și apăsând pe tăietură.

— Dumnezeule, fă curat și pleacă odată de aici, a strigat chelnerița.

Cum îl țineam deja de braț, l-am urmat pe Felix într-un birou mic, de unde a scos o trusă de prim ajutor.

— Chestia asta se întâmplă des? l-am întrebat, în timp ce-i înfășuram brațul cu tifon.

Respirația lui caldă îmi mângâia pielea.

— Nu, Lucy. Femeile frumoase nu prea îmi spun că sunt larg deschise în timp ce eu mânuiesc un obiect ascuțit.

— Dar unul tocit? I-am întrebat, zâmbind.

— Mă tem că nu.

— Păcat, i-am spus, fără să-l cred.

Fața lui avea trăsături uluitoare și aspre în același timp. O combinație hipnotizantă. Apoi mai erau bicepsii și părul. Îl privisem și din spate și arăta incredibil. Sunt sigură că Felix era foarte des ținta replicilor cu subînțeles. Mie de exemplu îmi veniseră în minte cinci, doar de când intrasem în restaurant.

Am fixat bandajul, dar nu i-am dat drumul.

— Vrei să te vadă un medic? Pot să te duc la spital.

— Nu-i nevoie, sunt bine.

Felix s-a uitat în ochii mei.

Scântei. Efervescentă. Trosnete.

— Lucy, ce zici să mă duci mai bine acasă?

În mașină abia am vorbit, dar atmosfera sfârâia, plină de anticipare. Simțeam privirea lui Felix, care se plimba de la obrazul meu spre umeri. Apoi mai jos. Sunt sigură că putea să-și dea seama că-mi crescuse pulsul doar privind-mi gâtul.

Aveam emoții și stomacul mi-era întors pe dos. Aveam douăzeci și patru de ani și aventurile nu-mi erau străine. Flirturile, idilele, o noapte de distracție, câteva săptămâni de giugiuleală. Relațiile ocazionale erau specialitatea mea. Dar de data asta, ceva era diferit. Mai riscant. N-am mâncat împreună. Nici măcar n-am stat de vorbă la un pahar împreună. Nu l-am căutat pe Google. Nu-i știam numele de familie sau câți ani avea. Poate puțin peste douăzeci? Nu știam decât că era sexy, transformase desfăcutul stridiilor în preludiu și voia să facă sex cu mine.

Am intrat pe aleea casei lui, un drum îngust printr-un câmp verde de țelină. Pete de roz și mov creșteau de-a lungul unui șanț. Am trecut de o curbă, apoi de încă una și am văzut o casă. Se înălța semeață în depărtare, cu țiglă gri din cedru și un acoperiș care avea două vârfuri dramatice într-un capăt și în celălalt. Fațada era proaspăt vopsită cu alb și ușa de la intrare era de un galben vesel. În spatele ei se întindea oceanul, o câmpie strălucitoare de albastru.

— Aici stai? I-am întrebat după ce am parcat.

Florile din curtea lui erau ireal de frumoase. În Toronto trecuse sezonul bujorilor, dar aici erau încă înfloriți. Erau mai mult de o duzină. Trandafiri cât vezi cu ochii. Clematite magenta se cățărau pe un suport. Nu lipseau nici gura-leului și bulgării de soare.

— Asta e grădina ta? I-am întrebat pe Felix, care ieșise din mașină.

A ocolit capota, mi-a deschis ușa și a întins mâna. Aerul atlantic mi-a umplut plămâni, în timp ce briza mi-a înfășurat fusta în jurul picioarelor. Am râs, încercând s-o țin la locul ei, dar Felix m-a tras aproape. Am uitat imediat de bujori. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât mine și ne potriveam perfect. Nas pe nas, piept pe piept, șold pe șold.

— Nu mă așteptam ca ziua de azi să se termine așa, am spus.

I-am observat gropița de pe obrazul stâng când a zâmbit. Tristețea pe care am simțit-o în restaurant nu mai era acolo.

— Serios?

M-a sărutat pe buze, apoi pe gât. Mi-am dat capul pe spate, uitându-mă la stârcul care tocmai trecea pe deasupra.

— Da.

M-a gădilat cu barba când buzele lui au ajuns la triunghiul de alunite. Le-a sărutat, apoi le-a gustat cu limba și am tremurat, după care s-a îndreptat spre ureche.

— Cred că nu ți-ai făcut temele. Așa le întâmpinăm mereu pe femeile superbe care vin în vizită. E o întâmpinare tradițională a localnicilor.

— Dac-aș fi știut, aș fi venit mai devreme.

— Cred că ai ales perfect momentul, a zis el, luându-mă de ceafă.

Ne-am privit timp de o secundă încărcată, apoi ne-am apropiat. Am vrut ca totul să se întâmple repede, dar a început lent și tandru, timid, până când limba i-a trecut de buze. M-am lăsat pe el și mi-am înfipt degetele în părul lui. Mi-a supt buza de jos și am gemut. Apoi m-a mușcat ușor, ceea ce m-a surprins destul cât să deschid ochii.

S-a dat în spate, cu o privire leneșă.

— E prea mult?

— Vreau mai mult, am spus, atingându-mi buzele.

Felix m-a tras în casă și înainte să am timp să admir priveliștea, ne-am sărutat din nou. M-am întins spre cămașa lui când am auzit zgomotul metalic al fermoarului rochiei. Apoi amândoi ne dezbrăcam și ne împiedicam de haine, în timp ce urcam la etaj, spre dormitor, într-o încălcare disperată de mâini și răsete.

Am căzut împreună goi în patul lui. Corpul lui Felix era tare, numai mușchi, de parcă era creat pentru aerodinamică. Avea umerii lați, pieptul tare și umbrat de păr. I-am mângâiat pielea bronzată, captivată de mușchii sculptați ai abdomenului.

N-am observat prea multe la camera lui, decât o ediție uzată din *Întinsa Mare a Sargaselor* de pe noptieră, care mi-a atras privirea când Felix mă săruta,

alunecându-mi pe corp. Mi s-a părut o carte neobișnuită pentru un tip de douăzeci și ceva de ani, dar după, i-am simțit barba pe interiorul coapsei și toată atenția mi s-a îndreptat spre el.

Soarele apunea și fâșii de albastru regal și portocaliu străbăteau cerul când am decis că trebuia să ne încărcăm bateriile. Felix a pregătit cina. Felii groase de pâine prăjită cu unt. O farfurie cu roșii tăiate, sărate și acoperite cu ulei de măsline. Alta cu pui rece prăjit. Brânză cheddar. Porumb. Ne-am făcut sendvișuri cu roșii și brânză și am mâncat tot puiul, în timp ce stăteam pe veranda cu vedere spre golf. El purta o pereche de boxeri și amândoi aveam tricouri albe.

Pentru partida următoare n-am mai avut răbdare să ajungem la etaj. Nici măcar n-am mai intrat în casă. Felix avea gust de roșii. O explozie proaspătă de soare și sare.

Vreau mai mult, mi-am tot repetat. Mai mult.

Dimineața următoare m-am trezit cu brațul lui Felix peste talia mea și corpul lui înfășurat în jurul meu. Probabil că așa am adormit, deși nu-mi amintesc. Nu mă mișc, pentru că nu vreau să-l trezesc. Nu vreau să înfrunt atmosfera inevitabil stângace a dimineții. Noaptea trecută am fost sperați. Am fost niște străini care s-au purtat ca niște iubiți reuniți după mult timp. Cred că Felix avea nevoie de asta la fel de mult ca mine. Eram sigură că amândoi o să fim rușinați în lumina dimineții. Dar apoi am simțit asprimea bărbii lui pe umăr și șoapta buzelor pe gâtul meu. Și n-a fost ciudat. A fost lent, leneș și dulce, ca sosul cald de caramel care alunecă pe înghețată.

Când am reușit să ne despărțim și am zis că ar trebui să plec, Felix mi-a zis că nu e cazul să mă grăbesc.

— Fă duș dacă vrei. Bei cafea sau ceai?

Așa c-am stat. Mi-am făcut duș. Felix a băut ceai și eu cafea.

— Când trebuie să pleci să-ți iei prietena de la aeroport?

Stăteam pe verandă, el pe fotoliu și eu în colțul canapelei exterioare, pe care ne desfătaserăm unul cu celălalt noaptea trecută.

— În curând, cred. Aterizează la 12.

Felix a suflat în ceai și din cană a ieșit abur. Apoi și-a ridicat privirea spre mine.

— M-am simțit grozav aseară. Știu că stai aici doar două săptămâni, dar...

L-am întrerupt.

— Felix, noaptea trecută a fost...

Explozivă. A naibii de fierbinte. Probabil că m-a distrus. A fost cea mai reușită partidă de sex din viața mea.

— A fost... Mă rog, erai și tu de față, nu mai trebuie să-ți spun cum a fost..

Și-a ațintit privirea spre roșeața care mi se întindea pe piept, oprindu-se la cele trei alunițe.

— Da, clar am fost de față.

Voiam să știe că eram pe aceeași lungime de undă. Nu trebuia să purtăm acea conversație.

— Ce încerc să spun e că sunt de acord, a fost fantastic. De cinci stele. Dar știu c-a fost o chestie care s-a întâmplat o singură dată.

— Mai degrabă de patru ori, a zis el, zâmbind și etalându-și gropița.

— Așa e.

Privirile ni s-au intersectat.

Din nou scânteii. Efervescentă. Trosnete.

A tușit.

— Unde o să stai? Dacă vrei, pot să-ți dau câteva sugestii de locuri pe care să le vizitezi. Am o listă pentru când clienții de la restaurant mă întrebă asta. Aseară mi-am lăsat telefonul în camioneta amicului meu, dar o să ți-o trimit când mi-l aduce azi.

— Ar fi grozav.

M-am întins după telefon și am deschis conversația cu Bridget.

— Prietena mea a crescut aici, dar locuiește în Toronto de câțiva ani.

Am citit adresa pe care mi-a dat-o pentru Summer Wind, apoi m-am uitat la Felix.

Dintr-odată, a pălit.

— Ce e ?

I-a luat câteva secunde să vorbească.

— Ești sigură?

— Cred că da. De ce? Știi locul?

— Ești prietena lui Bridget. Credeam că vii săptămâna viitoare, a spus Felix, în timp ce mă analiza.

Am deschis gura să-i răspund, dar apoi am văzut broasca verde din ceramică de lângă ușa glisantă. Mi s-a strâns stomacul.

— Dumnezeu!

Bridget mi-a dat trei reguli pentru călătoria asta.

Numărul 1: Mănâncă stridii până nu mai poți.

— Tu ești Bee.

Am dat din cap, deși avea dreptate. Chiar eram Bee.

Numărul 2: Uită de oraș.

Mi-am smuls privirea de la broască, sub care știam că se afla un set de chei.

— Tu ești Wolf. Ești...